

Вилалба, Муийосъ, Патеръ Луи — Villalba, Muioz, Pater Luis — испански музикален писател, род. 1873 въ Валаболдъ, умр. 9 ян. 1921 въ Мадридъ; отъ 14 год. възраст — въ Августинския орденъ; училъ — въ Мадридския университетъ, преподавателъ въ колежа Алфонсъ XII; писалъ: „Камерната музика въ Испания“. „Енрикъ Гранадосъ“, „Хозе Мария Усандицага“ и др. Редактиралъ е „Biblioteca sacro-musical“.

Виланела, фр. Villanelle — малки 3 или 4-гласни композиции (малки пѣсни) въ съвсемъ лекъ стилъ, безъ всѣкакви хармонични и контрапунктични трудности, съвсемъ прости и леки за пѣние. Въ употреба сж били най-много въ срѣдата на XVI ст., въ Италия и Франция, въ времето на Хенрихъ IV.

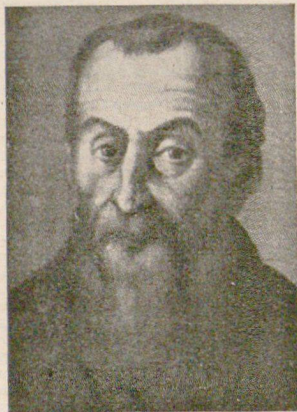
Виланисъ, Луиджи Алберто — Villanis, Luigi Alberto — италиански музикаленъ естетъ и писателъ, род. 24 юни 1863 въ Сень Мауро Торинезе, умр. 27 септ. 1906 въ Пезаро; училъ въ университета въ Турино и музика при М. Граверо, преподавателъ по история на музиката и естетика въ „Росиниевия музикаленъ лицей“ въ Пезаро. Писалъ: „Естетиката и модерната психология въ съвременната музика“, „Модерниятъ духъ въ музиката“, „Знание на музикална психология“, „Малки бележки върху музикалната палеография“, „Клавирното изкуство въ Италия“ и др..

Вилансико — Villancico — испанска църковна пѣсенъ, изпълнявана на голѣми празници, състояща се отъ една или повече солови части, преди и следъ които е имало по една хорова часть.

Вилароза, Маркезе ди — Villarosa, Marchese di — италиански музикаленъ писателъ, авторъ на важния източникъ за неаполитанскитъ компонисти: „Memorie dei compositori di musica del regno di Napoli“ (1840) — „Спомени за музикални композитори отъ Неаполитанското царство“ и на „Lettera biografica intorno alla patria et alla vita di Giovanni Battista Pergolesi“ (1843) — „Биографична литература за отечеството и живота на Джовани Батиста Перголези“.

Вилартъ, Адрианъ — Willaert, Adriaen — единъ отъ най-голѣмитъ компонисти на XVI ст., основателъ

на Венецианската школа, род. къмъ 1490 въ Брюге или Рулеръ — Белгия, умр. 7 дек. 1562 въ Венеция. Отначало нѣколко години училъ право, и следъ това се отдава всецѣло на музиката, като ученикъ на

Адрианъ Вилартъ

Жанъ Мутонъ (единъ отъ питомцитъ на Жоскена). 1516 отива въ Римъ, отъ тамъ въ Ферара, и после въ двора на Лудвига II унгарски, откъдето отива въ Венеция, и 1527 бива назначенъ за капелмайсторъ на църквата „Св. Марко“. Тукъ В. развива като теоретикъ, педагогъ и компонистъ една многостранна дейност, която оказва мощно влияние върху музиката на неговата съвременност — чрезъ неговитъ приобретения въ модуляцията, чрезъ хроматизмътъ — като създателъ на двухоровата композиция, (на което сж го навели разположенитъ единъ срещу другъ два органа въ „Св. Марко“), на новия (a capella) мадригалъ и ричеркара. Негови видни ученици отъ Венецианската школа сж: Роре, Царлино и двамата Габриеловци — Джовани и Андреа. Творенията му сж: една книга 4-гласни меси, шестъ книги 4, 5, 6 и 7-гласни мотети, мадригали, ричеркари и др..